

Sud d' Africa: Deu vulga que totes les nacions plegades no 't xafin en la xina: per aixó es que fujo del mon nafrat y xarcrós avans no m' acabin de matar.

Digueume; ¿Y á Espanya no hi heu suert cap contra temps?

—Més que 'n cap altre part; es la Nació que m' ha fet venir més ganes de fugir.

—Perqué?

—Es la Nació en que prohibintshi lo que no 's deuria, no sols se permeten les corrides de toros y altres espectacles bárbaros, sino que 'ls mateixos governants ho presideixen en lloch de prohibirlos.

—¿Y per qué ab el temps qu' heu manat no heu privat aquests espectacles?

—No veus que per aixó se necessita forsa energíá y jo tant malmés com estich prou feynes he tingut per curarme els cops y ferides rebudes, ¡aixó tú que ets jove y robust!

—Donchs, ja provaré si durant mon reynat les prohibeixo, y faré que la pobre Espanya sigui més felissa que no ha sigut fins ara.

—Deu ho vulga com jo ho desitjo.

MIQUEL PUJOL.

Bas 21 Desembre de 1900.

ENTRE DOS SIGLES

SEMPRE, al acostarse la nit que separa 'l dia darrer de Desembre del dia primer de Janer, sense volguer, pensém en l' any que acaba y en l' any que comensa. L' un, se 'ns presenta plé de recorts; l' altre, plé d' esperances.

Mes aixó que 'ns passa al finir un any ¡ab quina major intensitat ens passarà are que finirà un sigle! ¡Sigle XIX! ¡quants recorts! ¡Sigle XX! ¡quantes esperances!

Que n' hi ha d' aquestes á considerar en el sigle que acaba! que 'n mereix de elogis entusiastes y de censures punyentes!

En la historia de nostra Catalunya, el sigle XIX s' ha de senyalar ab pedra

blanca. ¡Quin reviscolament en aquesta centuria! Al comensar semblava morta, are, al acabar, está plena de vida y de energíes.

Ha restaurat la llengua, ha creat una literatura, un art, una industria. Y encare ha fet més Catalunya, en el sigle XIX: s' ha donat compte de la seva personalitat nacional y ha comensat á reclamar la seva llibertat.

El sigle XIX no l' haurá vista brillar ab esclat magestuós la llibertat de Catalunya; aquesta es la empresa reservada al sigle XX que are comensa. ¡Benehimlo al sigle que mor y entrém plens de esperansa en el sigle que neix!

ISIDRO ROS TERRADES.

EL GALL DE SANTA CATARINA

(TRADICIO RIPOLLESA)

EL sigle que fineix s' emporta la major part de les costúms típiques dels pobles, de ses tradicions y llegendes.

Als ulls de la generació actual, particularment en poblacions industrials com la nostra, de sí heterogénees, res es bo